

Opið bræv frá 5 av 43.040 ferðafólkum hjá Atlantic Airways

Til Atlantic Airways

Føroyarutan er títt hjartamál. Í tvey ár hevur tú flogið 849 ferðir millum Føroyar og Danmark, og talið veksur í hvørjum.

Vit taka undir við áskoðan tíni:

Ferðafólkið eigur avgerðina.

Til títt baks við trupuleikunum, ið stinga seg upp í hesum døgum, hevur tú okkara fulla stuðul.

Tú hevur uppiborið at fáa undirtøku. Eingin hevði megnað at gjørt okkum ferðingina hugnaligari enn tú. Hans Mortensen, Marjun Hanusardóttir, Kári Lindberg, Jógvan Páll Lassen og Ingvør Nolsøe.

Viku eftir viku, mánaða eftir mánaða, hevur tú ført ferðafólkið trygt aftur og fram. Vit vita eisini at tú bjóðar eitt umhvørvi, ið er eitt gott keyp.

Tú hevur lagt teg eftir at gerast best og tað fer at eydnast tær. Tú ert eitt frálíkt flogfelag.

Við heilsan

Atlantic Airways

Vága Fløgghavn, 380 Sørvágur, Tlf. 33344

beiðsmegi, at byggja hús fyri okkum, flakavirkini fingi ikki fólk, tí at lónin var nógv meir ella aðrar staðir. Tað valdaði við øðrum orðum ein sannur hurlivasi á arbeidsmarknaðinum.

Nú kunnu vit spyrja: »Hvør er so orsökini til allan hendan vælstand? Var orsökini hon, at vit fiskaðu meira enn vit høvdu gjørt, ella høvdu vit kanska funnið eitt gullnám?» Svárið er nei. Vit fiskaðu ikki meira og vit høvdu heldur einki gullnám funnið. Hvør var so orsökini, kann ein spyrja!

Orsökini er ið ring at

finna. Meðan vit útfluttu fyri umleið 2,2 milliardir, innfluttu vit fyri umleið 3,3 milliardir. Hetta gekk fyri seg yvir fleiri ár, og er ikki ringt at ímynda sær, hvat ið resultatið mátti bliva.

Man skal hvørki vera hagfrøðingur ella búskaparfrøðingur fyri at finna útav, at um man tænar 200,- krónur og brúkar 300,- krónur yvir eina longri tíð, so vil roknskapurin visa halli, og hetta er júst tað, sum roknskapurin nú ger.

Nú kann ein spyrja: »Hvar skal ábyrgdin plaserast?» Hetta er ikki so einfalt at svara uppá. Fyri mær sær tað út sum

um allir okkara ráðandi menn lótu bara standa til, og lótu bara dansin um gullkálvin halda fram, og summir hjálptu helst eisini til, at dansurin kundi halda fram.

Eitt er heilt givið, og tað er, at hesin galskapurin skuldi verið steðgaður fyri nógvum árum síðani, og tað kundi hann eisini, um nakar sum helst vilji var til staðar, sum tað ikki sýntist at vera.

Nú skal so rokningin gjaldast, og hvussu verður tað gjørt, kann ein spyrja. Skerja hesir høgu harrar hjá sær sjálvum! Nei, tað gera teir ikki. Teir leggast eftir teimum, sum eru ringast fyri, eftir

familjum við nógvum børnum. Har verður barnastyrkurin skerdur, eftir teimum ungu, sum lesa, har verður lestrarstudningurin skerdur, eftir teimum veiku og sjúku, á Landssjúkrahúsini skulu sparast heilar 37 milliónir. Hetta førir so við sær, at tað er uppá tað nærmasta ómøguligt at virka, sum tað skal.

Fólk verða noydd at fara tey tungu fet á almannastovuna, tí tey hava einki at liva av, og einki arbeiði kunnu tey fáa. Hetta eru í flestu førum fólk, sum nógv heldur vildu verið til arbeiðis,

enn at nýtt hesar møguleikar.

Tað man ikki vera ov nógv sagt, at vit hava verðins hægsta skatt á lág- og miðalinntøkum. Hetta hevur ført til, at ein partur av okkara besta fólk rýmir av landinum, tí tey fáa betri sømdir at virka undir alla aðrastaðni.

Fyri landið er hetta nakað av tí ringasta, ið henda kann. Tá ið tað unga fólk ið rýmir, sum annars skuldu verið tey, sum skuldu bygt hetta landið víðari.

Í gjárkvöldið hoyrdu vit í útvarpinum, at vit eru steðgaðir av canadiarum við okkara rækjufiskiskapi í canadiskum sjógvi, og at Hvitanes, eitt av okkara bestu og nýggjastu skipum, skal undir canadiskt flagg.

Fyri einum 20 árum síðani fiskaðu vit næstan sum vit sjálvir vildu. Vit kundu fiska so nógv, sum vit fingi hendur á í Grønlandi, tað sama var í Norðurnoreg, í New Foundlandi, í Canada og niðri í Norðsjónum. Vit høvdu stutt sagt næstan óskerðar møguleikar við okkara fiskari. Tá vóru tær almennu útreiðslurnar neppa meira enn helvtin av tí, ið tær eru í dag, nú ið vit næstan bara hava Føroyagrunnarnar at lita á.

Við øðrum orðum, vit hava sett ein alt ov stóran yvirbygning á skútuna Føroyar, sum skútan ikki tolir, og nú er skútan við at koppa.

Skiparar og stýrimenn stríðast við at høgga ís; men tað verður bara høgt niðri á dekkinum. Og upp á tann mátan fæst ikki stabilitetur aftur á skútuna.

Ein kendur politikari skal einaferð hava sagt, at politikkur er at tora. Nú kunnu vit spyrja, hava so okkara politikarar torað?

Vit kunnu lesa í Sosialinum í dag, at Føroyabanki er fullkomiliga avoyddur, og at har fæst einki livandi kariatúr longur, uttan onkur skaddur fiskur.

Fiskurin ber so grov merki eftir at vera sloppin út úr aftur trolinum, og vildi hesin fiskur óivað doyð, um hann ikki var komin á húkin.

Samstundis sum hetta hendir, sita okkara ráðandi menn og seta kvotur á Føroyagrunnarnar, sum eru líka stórir sum undanfarnu árin.

Hetta hóast fiskifrøðingar ár um ár hava ávarað ímóti at grunnarnir verða ovurfiskaðir og tola ikki hesa ovurstóru royndina.

Eitt er givið, og tað er, hava vit fyrst oytt grunnarnar — tað verður seinni dagurin, at teir verða uppáfturbýgdur.

Til seinast — tað verður áhugavert at vita um tað verða somu garparnir, sum koma at bjóða seg fram til eitt komandi val, sum hava stýrt skútuni Føroyum so langt út av kós. Livst so spyrst.

Carl Johansen

Aftursvar til Tommy Petersen, almannastjóra

Í aftursvari tygara í gjár siga tygum, at tygum vanliga ikki gera viðmerkingar til fakfeløgini. Hetta er í øllum førum ikki fyrsta viðmerking tygara í almennum blaði til Heimahjálparafelag Føroya. Hvar man ikki minnast uppstigið um hesa tíðina í fjør, og hvor var tað, sum elvdi tað? At eg so ikki kann koma við eini litlari viðmerking til nakað, sum leiðslan hevði greitt bløðnum frá um Heimahjálparafelagið, uttan at tygum loypa upp í illum, sýnir ein vantandi vilja til at skilja okkum.

Viðmerking min er ikki villeiðandi. Sambært greinina í Sosialinum eru

eftirlitskvinnur tygara ikki beint kunnar. Men nú skulu øll, ið lesa hetta, enn einaferð fáa at vita, at vit eru sannaðar til at gera sáttmálan lidnan, tá leiðslan á Heimahjálparskipanini er til reiðar at taka sáttmálan í brúk. 23. mars varð gjørt okkum greitt, at Heimahjálparskipanin ikki er til reiðar fyrr enn 1. sept. 90. Frá mars til sept. eru 5 mánaðar.

At vit ikki glaðbeint skriva undir ein sáttmála, sum skal liggja og súlta í